

Arrest

nr. 276 345 van 23 augustus 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 december 2021 houdende weigering tot opheffing / intrekking van het Ministerieel Besluit van 24 juli 2008.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. WUYTS, die *loco* advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd onder de alias A.R. bij vonnis van 3 mei 2005 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen als mededader voor druggerelateerde delicten en bendevorming tot een gevangenisstraf van 18 maand waarvan 10 maand effectief.

Op 30 juni 2005 werd verzoeker vrijgesteld uit de gevangenis met een bevel om het grondgebied te verlaten .

Op 24 april 2006 werd verzoeker opnieuw in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij vonnis van 10 april 2008 werd verzoeker veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 42 maanden.

Op 24 juli 2008 maakte verzoeker het voorwerp uit van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing voor de duur van 10 jaar (hierna: het M.B.).

De verwerende partij nam op 4 februari 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten na vrijstelling uit de gevangenis.

Bij vonnis van 31 december 2013 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen voor druggerelateerde delicten tot een gevangenisstraf van 30 maanden.

Op 2 mei 2015 werd in hoofde van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Verzoeker diende op 17 augustus 2020 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, met het oog op gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote.

De verwerende partij nam op 16 februari 2021 een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die het beroep bij arrest nr. 256 023 van 9 juni 2021 verwierp.

De verwerende partij nam op 30 juni 2021 een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 2 september 2021 diende verzoeker een aanvraag in tot intrekking/opheffing van het M.B. van 24 juli 2008.

Op 13 september 2021 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische echtgenote.

De verwerende partij nam op 16 december 2021 de beslissing waarbij de aanvraag tot intrekking van het M.B. van 24 juli 2008, werd geweigerd. Dit is de bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“Met verwijzing naar uw aanvraag van 02.09.2021 betreffende de intrekking/opheffing van het Ministerieel Besluit tot terugwijzing (hierna: MB) d.d. 24.07.2008 (betekend op 05.08.2008), kan ik u meedelen dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft beslist dit MB niet in te trekken krachtens artikel 74/12: Het MB werd genomen naar aanleiding van 2 veroordelingen wegens inbreuken op de drugwetgeving:

- Betrokkene werd, onder de naam A.R., op 03.05.2005 veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel voor een termijn van 3 jaar uitgezonderd 10 maanden effectieve gevangenisstraf daar hij zich schuldig had gemaakt, als dader of mededader, aan verdovende middelen te hebben vervaardigd, in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne en heroïne, met de verzwarende omstandigheid dat het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (feiten gepleegd tussen 01.10.2003 en 03.03.2005).*
- Betrokkene werd, onder de naam A.R., op 10.04.2008 veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 42 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt, als dader of mededader, aan verdovende middelen in bezit te hebben gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne en heroïne, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in staat van wettelijke en bijzondere herhaling (feiten gepleegd tussen 09.11.2006 en 06.06.2007).*

Het MB werd aan betrokkene betekend in de gevangenis te Merksplas op 05.08.2008. Op 04.02.2012 bereikte betrokkene strafeinde en werd hem een bevel om uiterlijk op 11.02.2012 het grondgebied te verlaten, betekend.

Ondanks het feit dat betrokkene onderworpen was aan een MB en hij het grondgebied diende te verlaten met een verbod gedurende 10 jaar terug te keren, bleef hij zich schuldig maken aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Zijn eerdere veroordelingen en de gevolgen die daaruit voortvloeiden hadden dus geen enkele indruk op hem gemaakt en hadden niet het minste corrigerende effect. Op 17.10.2013 werd hij dan ook weer onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis te Antwerpen opgesloten. Op 31.12.2013 werd hij wederom veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden. Op 12.08.2014 werd een voorlopige invrijheidstelling toegekend aan betrokkene, er werd aan de gevangenisdirecteur gevraagd betrokkene erop te wijzen dat hij gevolg diende te geven aan het MB d.d. 24.07.2008.

Op 02.05.2015 werd door de politie te Antwerpen een "Administratief verslag vreemdelingencontrole" opgesteld waaruit blijkt dat betrokkene, toen hij door hen gecontroleerd werd nadat ze hem stopten omdat hij zijn gsm gebruikte terwijl hij aan het fietsen was, bijna 4000 euro op zak had (PV-nummer: AN.55.LB.054145/2015-GF). Gezien zijn strafverleden en de vaststelling dat hij ten gevolge van zijn verblijfsstatus geen legale arbeid kon verrichten, is het niet onredelijk vraagtekens te zetten bij de herkomst van dit geld. Op 03.05.2015 werd hem een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, betekend.

Op 25.03.2019 deed betrokkene bij de burgerlijke stand te Mortsel aangifte dat hij in het huwelijk wenste te treden met A. M. (geboren op 27.11.1969 te Nador, Marokko, Belgische nationaliteit sinds 20.12.2017). Betrokkene legde daarbij een Marokkaanse identiteitskaart voor op naam E.B.S., geboren in 1972 te Ijermaouas Driouch.

Op 30.11.2019 is betrokkene te Mortsel gehuwd met A. M..

Op 05.12.2019 diende betrokkene een "aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU in de hoedanigheid van echtgenoot van A.M." (bijlage 19ter) in. Deze aanvraag werd geweigerd op 21.05.2020, beslissing betekend aan betrokkene op 09.06.2020.

Op 17.08.2020 diende betrokkene opnieuw een "aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU in de hoedanigheid van echtgenoot van A. M. " (bijlage 19ter) in. Op 16.02.2021 werd deze aanvraag geweigerd, de beslissing werd aan betrokkene betekend op 17.02.2021. Het beroep dat betrokkene op 04.03.2021 tegen deze beslissing indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 09.06.2021 verworpen. Op 06.07.2021 werd hem een bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten betekend.

Op 13.09.2021 diende betrokkene een derde "aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU in de hoedanigheid van echtgenoot van A. M. " (bijlage 19ter) in. Deze aanvraag is op moment van onderhavig schrijven nog hangende.

In uw schrijven d.d. 02.09.2021 verwijst u naar het huwelijk van betrokkene met mevrouw A. M. en merkt u op dat het MB dateert van 2008; dat betrokkene inmiddels een heel ander leven leidt, inspanningen levert om zich te integreren, verhoopt werk te vinden, zijn gezinsleven verder te bestendigen en uit te bouwen. Tevens stelt u dat mevrouw mindervalide is en veel steun geniet van betrokkene. U legt daarnaast kopieën van een aantal recente deelcertificaten Nederlands, een inschrijving bij een interimkantoor en 2 inschrijvingsbewijzen bij de VDAB.

Betrokkene heeft nooit recht op verblijf gehad in België, meermaals werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, hij werd veelvuldig veroordeeld voor ernstige feiten en hij maakt het voorwerp uit van een MB. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten dus dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Indien betrokkene eerlijk was tegenover zijn echtgenote, was zij ook op de hoogte van het strafrechtelijk verleden van betrokkene en had ze kunnen beseffen dat dit een invloed op hun gezinsleven zou hebben. Het feit dat mevrouw de Belgische nationaliteit heeft, maakt niet dat zij betrokkene niet zou kunnen volgen naar Marokko om daar het gezinsleven verder uit te bouwen zo lang het MB van kracht is. Uit de documenten

van het Vlaams & Neutraal Ziekenfonds waaruit blijkt dat mevrouw +66% arbeidsongeschikt is vanaf 26.06.2018 en sinds 26.06.2019 invalide erkend werd tot een datum die het ziekenfonds niet kan meedelen, kan niet afgeleid worden dat mevrouw niet zou kunnen reizen of eventuele zorg/medicatie nodig heeft die in Marokko niet beschikbaar of toegankelijk is. Mevrouw werd net als betrokkene in Marokko geboren en is er opgegroeid, ze verkreeg pas op 20.12.2017 de Belgische nationaliteit en voor die datum had zij enkel de Marokkaanse nationaliteit. Het is dus niet onredelijk aan te nemen dat zij, ondanks haar lange verblijf in België, nog banden heeft met Marokko en er opnieuw zou kunnen integreren. Haar kinderen zijn meerderjarig en zij zouden elkaar in Marokko of België kunnen bezoeken. Mogelijks kan mevrouw in Marokko aangepast werk vinden of betrokkene kan er werken om zijn echtgenote financieel te onderhouden. Mevrouw zou er uiteraard ook voor kunnen kiezen zelf in België te blijven en contact met betrokkene te onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en bezoeken ter plaatse. Dit tot het MB niet langer in werking is of opgeschort werd. Zoals reeds vermeld, wisten zij toen zij huwden dat betrokkene illegaal in België verbleef en reeds een aanzienlijk strafblad (onder een valse naam) opgebouwd had. Aangezien mevrouw volwassen kinderen heeft, kan zij, indien dat nodig zou zijn ten gevolge van haar arbeidsongeschiktheid/invaliditeit, een beroep doen op hen voor hulp. Indien dat voor hen en/of andere familieleden van mevrouw onmogelijk zou zijn, zou ook een beroep kunnen gedaan worden op diverse diensten die thuishulp aanbieden.

Dat betrokkene Nederlandse les volgde en bereid is te werken kan niet afgeleid worden dat de banden die betrokkene met België aangegaan is de gebruikelijke banden zouden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden aan België is.

Betrokkene heeft gebruik gemaakt van valse identiteiten tot hij op 25.03.2019 een huwelijksaangifte ging doen en een paspoort met zijn ware identiteit voorlegde, hij werd meermaals veroordeeld voor inbreuken op de drugswetgeving en op 02.05.2015 fietste hij rond met 4000 euro cash op zak terwijl hij illegaal in het land was waardoor sowieso getwijfeld kan worden aan de herkomst van dat geld. Het gegeven dat betrokkene tussen mei 2015 en heden in België (voor zover blijkt uit zijn administratief dossier) niet meer betrappt werd op het plegen van criminele feiten, wijst er nog niet noodzakelijk op dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. Er is immers niet geweten waar hij vertoefde, wat hij in die periode deed om een inkomen te verwerven en zelfs of hij weldegelijk de hele tijd in België was zoals beweerd wordt in het beroepsschrift dat op 04.03.2021 werd ingediend tegen de beslissing d.d. 16.02.2021.

Gelet op voorgaande wordt het Ministerieel Besluit waarvan de betrokkene kennis heeft genomen in de gevangenis van Merksplas op 05.08.2008 niet ingetrokken of geschorst. ”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker diende tijdig een synthesememorie in.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op grond van deze synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Het eerste middel wordt als volgt uiteengezet:

“Schending van artt. 44 decies, 14/12, 74/13 en 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980. Schending van artt. 2, 3 en 4 van de wet van 19/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur: van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, en het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker diende zijn verzoek tot opheffing van het MB dd. 24.07.2008 in op 02.09.2021, zich steunend op humanitaire en familiale redenen en verwees daarbij eveneens uitdrukkelijk naar de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof dd. 24.10.2019 en artikel 44 decies Vw.

In het verzoek tot opheffing werd immers letterlijk het volgende gesteld:

Voor zover een dergelijk verzoek niet langer wettelijk verankerd is in de huidige wetgeving, verwijs ik naar het arrest dd. 14.10.2019 van het Grondwettelijk Hof dienaangaande.

Volgens het Hof kan er van worden uitgegaan dat de ministeriële besluiten tot terugwijzing die ten aanzien van een familielid van een burger van de Unie werden genomen met toepassing van de wet van 15 december 1980, vóór de wijziging ervan bij de wet van 24 februari 2017, en die uitwerking blijven hebben na de inwerkingtreding van die wet, dienen te worden gelijkgesteld met het "inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk" als bedoeld in artikel 44decies van de wet van 15 december 1980.

Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker van mening is dat zijn situatie in het licht van de bepaling van artikel 44decies Vw. beoordeeld dient te worden. Verwerende partij heeft dit evenwel niet gedaan en de situatie van verzoeker uitsluitend beoordeeld overeenkomstig artikel 74/12 Vw., terwijl zij in het verleden (cf. bijlage 20 dd. 16.02.2021) nochtans zelf stelde dat verzoeker zich kan beroepen op artikel 44decies Vw., hetgeen hij in casu dus ook gedaan heeft.

De stelling van verwerende partij dat de aanvraag van verzoeker van 02.09.2021 geen enkel wetsartikel vermeldt is niet ernstig.

Moest dit al het geval zijn, quod non, dan ontslaat dit het bestuur er nog niet van om de situatie van verzoeker te beoordelen in het licht van de relevante en toepasselijke wetsbepalingen.

Uit de tekst van de weigering tot opheffing van het MB blijkt dat verwerende partij mogelijks meent inderdaad geen toepassing te moeten maken van artikel 44 decies Vw. nu enerzijds de aanhef van haar beslissing zelf vermeldt dat deze getroffen wordt in toepassing van artikel 74/12 Vw. en anderzijds zij de door verzoeker aangehaalde feitelijke omstandigheden (middels dewelke hij aantoonde dat deze gewijzigd zijn ten opzichte van de periode waarop het MB betrekking heeft) samenvat en deze beoordeelt als irrelevant om reden dat verzoeker nooit recht op verblijf heeft gehad in België.

Zij schrijft immers letterlijk het volgende:

"In uw schrijven d.d. 02.09.2021 verwijst u naar het huwelijk van betrokkene met mevrouw A.M. en merkt u op dat het MB dateert van 2008; dat betrokkene inmiddels een heel ander leven leidt, inspanningen levert om zich te integreren, verhoopt werk te vinden, zijn gezinsleven verder te bestendigen en uit te bouwen. Tevens stelt u dat mevrouw mindervalide is en veel steun geniet van betrokkene. U legt daarnaast kopieën van een aantal recente deelcertificaten Nederlands, een inschrijving bij een interimkantoor en 2 inschrijvingsbewijzen bij de VDAB.

Betrokkene heeft nooit recht op verblijf gehad in België, meermaals werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, hij werd veelvuldig veroordeeld voor ernstige feiten en hij maakt het voorwerp uit van een MB. (...)"

In ieder geval, voor zover verwerende partij zelf alludeert op de mogelijkheid voor verzoeker om de opheffing van het MB te vragen overeenkomstig artikel 74/12 of 44 decies Vw., dient zij, wanneer verzoeker van deze mogelijkheid gebruik maakt, ook gemotiveerd uiteen te zetten waarom zij van oordeel is het verzoek niet te kunnen inwilligen op grond van de bepalingen waarop verzoeker zich beroept, i.c. artikel 74/12 (cf. humanitaire redenen) en artikel 44 decies (waarnaar door verzoeker in zijn verzoek tot opheffing uitdrukkelijk verwezen mét uiteenzetting van de feitelijke omstandigheden waarin hij zich thans bevindt) Vw..

Bovendien heeft verzoeker wel degelijk aangetoond dat er een materiële wijziging bestaat van de omstandigheden die destijds tot het MB geleid hebben.

Immers, het MB heeft betrekking op twee strafrechtelijke veroordelingen, dd. 2005 resp. 2008.

Hoewel niet onderliggend aan het MB dd. 24.07.2008, is er sprake van nog een derde veroordeling dd. 17.12.2013.

Verzoeker ontkent dit geenszins noch betwist hij het bestaan van de door verwerende partij aangehaalde veroordelingen, die (deels) geleid hebben tot het MB.

Verzoeker wenst evenwel te benadrukken dat verwerende partij haar beslissing ondersteunt middels een incorrecte weergave van de feiten.

Immers, verwerende partij stelt geheel onterecht: "Het gegeven dat betrokkene tussen mei 2015 en heden in België (voor zover blijkt uit zijn administratief dossier) niet meer betrap werd op het plegen van criminele feiten, wijst er nog niet noodzakelijk op dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het gevaar dat hij vormt voor de openbare orde.", terwijl de laatste feiten waarvoor hij veroordeeld werd dateren van vóór 17.10.2013 (met een veroordeling dd. 31.12.2013) moment waarop hij de laatste keer onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst). De enkele en overigens enige overtreding die men in mei 2015 heeft kunnen vaststellen was dat verzoeker gebruik maakte van een mobiele telefoon terwijl hij aan het fietsen was. De contante gelden die hij op zak had zijn in zijn bezit gelaten nu er geen reden was om de oorsprong ervan te linken aan strafbare activiteiten. Er kan dan ook maar bezwaarlijk gesproken worden van criminele feiten in die periode, noch nadien.

De wijze waarop verwerende partij de feiten schetst ontbreekt iedere nuance en is doorspekt van insinuaties en onjuistheden.

In de nota met opmerkingen poneert verwerende partij dat zij rekening heeft gehouden met het strafrechtelijk verleden van verzoeker, zijn relatie met een Belgische onderdane, zijn werkbereidheid en zijn pogingen tot integratie.

Zij vervolgt door te stellen dat zij rekening heeft gehouden met de door verzoeker aangevoerde elementen, nl. dat hij zich na 2013 heeft herpakt en een tewerkstelling heeft gezocht, doch van oordeel is dat er volgens haar uit zijn gedrag geen daadwerkelijke fundamentele gedragswijziging blijkt. Nochtans is verzoeker sedert eind 2013 op geen enkele manier nog in aanraking gekomen met politie of gerecht, in tegenstelling tot de gezegden van verwerende partij als zou hij zijn laatste crimineel feit medio 2015 gepleegd hebben.

Het wordt door verzoeker niet betwist dat hij in een periode van 8 jaar (en weliswaar geen 10 jaar zoals verwerende partij verkeerd schrijft) 3 strafrechtelijke veroordelingen opliep, doch hij begrijpt niet hoe verwerende partij van oordeel kan zijn dat er geen gedragswijziging in zijn hoofde vast te stellen is wanneer na een correcte vaststelling van de feiten dient besloten te worden dat verzoeker na deze laatste veroordeling van bijna 9 jaar geleden niet meer in aanraking is gekomen met politie en parket, dat hij sedert 30.11.2019 gelukkig gehuwd is en duurzaam samenleeft met zijn partner, dat hij inspanningen levert om de Nederlandse taal aan te leren en zich te integreren, dat hij zich actief beschikbaar stelt voor de arbeidsmarkt, etc...

Dat van zijn gewijzigde situatie wel degelijk bewijzen werden bijgebracht en er bijgevolg sprake is van argumenten die een wijziging in materiële zin bewijzen in de omstandigheden die destijds de beslissing tot inreisverbod op het grondgebied van het Rijk rechtvaardigden en bijgevolg de Minister of zijn gemachtigde had moeten overgaan tot de schorsing of intrekking van het MB (cf. artikel 44decies Vw.).

Enkel in het tegenovergestelde geval wordt de intrekking of schorsing geweigerd.

Het komt verzoeker voor dat uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze kan afgeleid worden dat verwerende partij rekening heeft gehouden met deze argumenten en gewijzigde omstandigheden, zoals vermeld in art. 44 decies Vreemdelingenwet. Alleszins wordt in de bestreden beslissing niet in concreto gemotiveerd op basis waarvan deze argumenten niet zouden kunnen worden weerhouden, nu verwerende partij zelfs veeleer de indruk geeft dat deze bepaling op verzoeker niet van toepassing is terwijl zij dit eerder zelf wel stelde ter gelegenheid van de weigering van zijn verblijfsaanvraag dd. 17.08.2020, en uiteraard deze bepaling sowieso op hem van toepassing is nu hij de echtgenoot is van een Belg.

Nochtans staat vast dat wanneer de overheid over een discretionaire bevoegdheid beschikt de motivering van bestuurshandelingen in extenso en uitgebreider dient te gebeuren. De loutere stijlclausule die in de bestreden beslissing is opgenomen voldoet niet aan deze motiveringsplicht.

Alleszins kan verzoeker niet nagaan of verwerende partij een redelijke belangenafweging heeft gemaakt. Het mag immers duidelijk zijn dat een loutere verwijzing naar het bestaan van een Ministerieel Besluit van bijna 14 jaar geleden, zijnde dd. 24 juli 2008, miv de twee daaraan onderliggende veroordelingen en een derde en laatste veroordeling dd. 31.12.2013 op zich niet volstaan om thans nog een schending van de openbare orde te kunnen weerhouden. Voor een schending van de Openbare orde is immers vereist dat er een reële en actuele dreiging bestaat die dermate voldoende ernstig is om een fundamenteel belang van de samenleving aan te tasten.

Verwerende partij betwijfelt tot slot of verzoeker zich de afgelopen jaren niet meer schuldig heeft gemaakt aan strafbare feiten daar waar zij stelt - Het gegeven dat betrokkene tussen mei 2015 en heden in België (voor zover blijkt uit zijn administratief dossier) niet meer betrappt werd op het plegen van criminele feiten, wijst er nog niet noodzakelijk op dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. Er is immers niet geweten waar hij vertoefde, wat hij in die periode deed om een inkomen te verwerven en zelfs of hij weldegelijk de hele tijd in België was zoals beweerd wordt in het beroepsschrift dat op 04.03.2021 werd ingediend tegen de beslissing d.d. 16.02.2021.

Vooreerst dient te worden gecorrigeerd dat het uitblijven van criminele activiteiten blijkt vanaf de laatste veroordeling eind 2013 (of zelfs vanaf de feiten die tot deze veroordeling aanleiding hebben gegeven en dus van daarvoor) en niet (pas) vanaf mei 2015.

Ten tweede is de afwezigheid van veroordelingen sedert 31.12.2013 uiteraard wél een bewijs dat verzoeker niet langer een actueel en ernstig gevaar betekent voor de openbare orde. Bovendien weet verwerende partij zeer goed dat verzoeker op het grondgebied verblijft nu hij sedert 2016 een relatie onderhoudt met zijn huidige echtgenote. Er is bovendien door hen huwelijksaangifte gebeurd op 25.03.2017 (wat verwerende partij uiteraard ook zeer goed weet en overigens zelf vermeld in de bestreden beslissing) en een onderzoek naar dit huwelijk werd vervolgens gevoerd in het kader waarvan verzoeker verhoord werd door de politie, er een positieve woonstcontrole en gebeurlijk bijkomend huisbezoek heeft plaatsgevonden, etc... Dit alles weet verwerende partij eveneens of behoort zij te kunnen weten aangezien zij in kennis wordt gesteld van een dergelijk voorgenomen huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand en aangezien zij overigens in het kader van dit onderzoek steeds gevraagd wordt informatie te verstrekken omtrent de huwelijkskandidaten. Verwerende partij weet perfect hoe een onderzoek schijnhuwelijk in zijn werk gaat en wordt hier zelfs, zij het beperkt, in betrokken.

Aangezien de bestreden beslissing steunt op het oordeel dat verzoeker een actuele bedreiging van de openbare orde uitmaakt, moet de motivering evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het louter vermelden van drie (gedateerde) veroordelingen en daaruit besluiten dat verzoeker door zijn gedrag een actuele bedreiging van de openbare orde uitmaakt, zonder in de bestreden beslissing in concreto uiteen te zetten hoe en in welke mate dat het geval is, betekent een schending van de formele motiveringsplicht. Uit de bestreden beslissing blijkt niet in het minst waarom verwerende partij van oordeel is dat verzoeker op het moment van de bestreden beslissing nog een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. De verwerende partij heeft op geen enkele wijze rekening gehouden met de actuele situatie van verzoeker.

Verwerende partij heeft zich dan ook louter en alleen op de termijn van het Ministerieel Besluit en één navolgende veroordeling dd. 31.12.2013 gebaseerd, zonder (voldoende) rekening te houden met de gewijzigde omstandigheden. Op geen enkele wijze wordt melding gemaakt of gepreciseerd waarom verzoeker heden een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid zou uitmaken. Verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat de verwerende partij zijn dossier in het geheel niet met de nodige zorgvuldigheid heeft behandeld en op geen enkele wijze heeft rekening gehouden met diens actuele situatie. Door enkel te verwijzen naar het desbetreffende Ministerieel Besluit en de derde en laatste veroordeling dd. 31.12.2013, zonder aan te duiden op welke wijze het persoonlijk gedrag van verzoeker nog steeds een zodanig actuele en reële dreiging vormt, dat zijn persoonlijke en familiale belangen niet zouden kunnen opwegen tegen de bescherming van de openbare orde heeft verwerende partij haar bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd (Zie R.v.V. 08.02.2008, nr. 7063, R.v.V. 14.12.2007, nr. 5003, R.v.V. 14.12.2007, nr. 4961).

In toepassing van het eerste middel is de beslissing dan ook gebrekkig gemotiveerd en strijdig met algemene beginselen van behoorlijk bestuur (redelijkheids-, vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel) en derhalve nietig (R.v.V. 03.09.2010, nr. 47.773.), alsook schendt verwerende partij hiermee de relevante wettelijke bepalingen waarop verzoeker zich beroept in zijn verzoek tot opheffing, nl. artt. 44decies, 74/12 Vw., noch heeft zij correct toepassing gemaakt van artikel 74/13 Vw..

Het middel is gegrond.”

2.1.2. Verzoeker, die sedert 2019 gehuwd is met een Belgische onderdane, maakt het voorwerp uit van een Ministerieel Besluit tot terugwijzing voor de duur van 10 jaar (hierna: het M.B.), uitgevaardigd op 24 juli 2008.

Hij wijst er terecht op dat een dergelijk M.B. moet worden gelijkgesteld met een inreisverbod. Hij stelt in eerste instantie dat in de bestreden beslissing slechts melding wordt gemaakt van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, terwijl zijn aanvraag had moeten worden beoordeeld in het licht van artikel 44decies van de Vreemdelingenwet.

Het klopt dat in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling heeft betrekking op derdelanders, en luidt als volgt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland.

§ 2.

De onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen die gemotiveerd wordt door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger afgegeven werd, als hij schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten.

§ 3.

Een beslissing betreffende de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod wordt ten laatste binnen vier maanden, te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag, getroffen. Indien geen enkele beslissing is genomen binnen vier maanden wordt de beslissing als negatief beschouwd.

§ 4.

Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

§ 5.

De minister kan, bij besluit, de categorieën van personen omschrijven voor wie het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort naar aanleiding van humanitaire rampen.

§ 6.

Wanneer een onderdaan van een derde land het voorwerp van een inreisverbod uitmaakt dat door een andere lidstaat werd afgegeven en de minister of zijn gemachtigde overweegt om hem een verblijfstitel of een andere vorm van toestemming tot verblijf af te geven, raadpleegt hij voorafgaand deze lidstaat om rekening te houden met diens belangen.”

Artikel 44decies daarentegen heeft betrekking op de burger van de Unie of zijn familielid, en luidt als volgt:

§ 1.

De burger van de Unie of zijn familielid die een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk krijgt, kan er de schorsing of de intrekking van aanvragen na een redelijke termijn en in elk geval na drie jaar te rekenen vanaf de uitvoering ervan.

§ 2.

De aanvraag voor de schorsing of intrekking van het inreisverbod moet worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde vanuit het land van oorsprong of van verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid.

De minister of zijn gemachtigde beschikt over een termijn van zes maanden om over de aanvraag te beslissen.

§ 3.

Indien de aanvraag niet is ingediend overeenkomstig paragraaf 2, weigert de minister of zijn gemachtigde de aanvraag in overweging te nemen.

Indien de argumenten aangevoerd door de burger van de Unie of zijn familielid een wijziging in materiële zin bewijzen in de omstandigheden die destijds de beslissing tot inreisverbod op het grondgebied van het Rijk rechtvaardigden, schorst de minister of zijn gemachtigde het inreisverbod of trekt het in. In het tegenovergestelde geval weigert hij de aanvraag tot schorsing of intrekking van het inreisverbod.

§ 4.

Tijdens de behandeling van zijn aanvraag tot schorsing of intrekking van het inreisverbod heeft de burger van de Unie of zijn familielid geen recht van toegang of verblijf op het grondgebied van het Rijk. ”

De verwerende partij kan echter worden gevolgd waar zij stelt dat, opdat verzoeker een belang heeft bij dit middelonderdeel, hij moet aantonen dat zijn verzoek tot opheffing niet is onderzocht zoals het hoort.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat zowel de humanitaire elementen (cfr. artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet) werden onderzocht, als de vraag of argumenten werden aangevoerd door de burger van de Unie of zijn familielid een wijziging in materiële zin bewijzen in de omstandigheden die destijds de beslissing tot het inreisverbod (*in casu* het M.B.) rechtvaardigden (cfr. artikel 44decies van de Vreemdelingenwet. Hoewel verzoeker kan worden gevolgd waar hij betoogt dat niet uitdrukkelijk naar deze laatste bepaling wordt verwezen, blijkt immers dat ter zake het volgende kan worden gelezen:

“Betrokkene heeft gebruik gemaakt van valse identiteiten tot hij op 25.03.2019 een huwelijksaangifte ging doen en een paspoort met zijn ware identiteit voorlegde, hij werd meermaals veroordeeld voor inbreuken op de drugswetgeving en op 02.05.2015 fietste hij rond met 4000 euro cash op zak terwijl hij illegaal in het land was waardoor sowieso getwijfeld kan worden aan de herkomst van dat geld. Het gegeven dat betrokkene tussen mei 2015 en heden in België (voor zover blijkt uit zijn administratief dossier) niet meer betrapt werd op het plegen van criminele feiten, wijst er nog niet noodzakelijk op dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. Er is immers niet geweten waar hij vertoefde, wat hij in die periode deed om een inkomen te verwerven en zelfs of hij weldegelijk de hele tijd in België was zoals beweerd wordt in het beroepsschrift dat op 04.03.2021 werd ingediend tegen de beslissing d.d. 16.02.2021. ”

Gelet op de omvang van het gevoerde onderzoek, toont verzoeker geen belang aan bij zijn grief dat de bestreden beslissing slechts melding maakt van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet en niet van artikel 44decies van dezelfde wet, dit nog daargelaten de vraag of zijn uitgangspunt al dan niet correct is.

Verzoeker is van oordeel dat er, in weerwil van wat de verwerende partij heeft geoordeeld, wel degelijk sprake is van een wijziging in de omstandigheden die destijds het M.B. rechtvaardigden. Hij wijst erop dat dit M.B. betrekking heeft op twee strafrechtelijke veroordelingen en dat de feiten waarvoor hij de laatste keer werd veroordeeld dateren van voor 17 december 2013. De enkele en enige overtreding die men in mei 2015 heeft kunnen vaststellen was dat hij gebruik maakte van een mobiele telefoon terwijl hij aan het fietsen was. Het geld dat hij op zak had werd in zijn bezit gelaten nu er geen reden was om de oorsprong ervan te linken aan strafbare activiteiten. Er kan dan ook bezwaarlijk worden gesproken van criminele feiten in die periode of nadien, zo stelt verzoeker. Hij begrijpt dan ook niet hoe de verwerende partij van oordeel kan zijn dat er geen gedragswijziging in zijn hoofde is vast te stellen, nu hij na zijn laatste veroordeling van bijna 9 jaar geleden niet meer in aanraking is gekomen met politie en parket, hij sedert

30 november 2019 gelukkig gehuwd is en duurzaam samenleeft met zijn partner, inspanningen levert om de Nederlandse taal te leren en zich te integreren en zich actief beschikbaar stelt voor de arbeidsmarkt.

De verwerende partij stelt in haar nota dat zij rekening heeft gehouden met de door verzoeker aangehaalde elementen, maar van oordeel is dat niet uit zijn gedrag blijkt dat hij daadwerkelijk een fundamentele gedragswijziging heeft ondergaan. Het is aldus niet kennelijk onredelijk om, rekening houdend met alle elementen uit het dossier, te besluiten dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een intrekking of opheffing van het M.B.

Het M.B. tot terugwijzing van 24 juli 2008 werd genomen naar aanleiding van 2 veroordelingen wegens inbreuken op de drugwetgeving, voor feiten gepleegd tussen 1 oktober 2003 en 3 maart 2005 enerzijds, en tussen 9 november 2006 en 6 juni 2007 anderzijds. In de bestreden beslissing wordt er verder op gewezen dat, ondanks het feit dat hij onderworpen was aan een MB en hij het grondgebied diende te verlaten met een verbod gedurende 10 jaar terug te keren, hij zich schuldig bleef maken aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs; dat zijn eerdere veroordelingen en de gevolgen die daaruit voortvloeiden dus geen enkele indruk op hem hadden gemaakt en niet het minste corrigerende effect hadden; dat hij op 17 oktober 2013 weer onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis te Antwerpen werd opgesloten en op 31 december 2013 wederom werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden. Nog in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat op 2 mei 2015 door de politie te Antwerpen een "Administratief verslag vreemdelingencontrole" werd opgesteld waaruit blijkt dat verzoeker, toen hij door hen gecontroleerd werd nadat ze hem stopten omdat hij zijn gsm gebruikte terwijl hij aan het fietsen was, bijna 4000 euro op zak had (PV-nummer: AN.55.LB.054145/2015-GF). De verwerende partij is vervolgens van oordeel dat, gezien verzoekers strafverleden en de vaststelling dat hij ten gevolge van zijn verblijfsstatus geen legale arbeid kon verrichten, het niet onredelijk is vraagtekens te zetten bij de herkomst van dit geld. De verwerende partij heeft ten slotte vastgesteld dat het gegeven dat hij tussen mei 2015 en heden in België niet meer werd betrapt op het plegen van criminele feiten niet noodzakelijk wijst op een duidelijke gedragswijziging die afbreuk doet aan het gevaar dat hij vormt voor de openbare orde, nu niet geweten is waar hij vertoefde, wat hij deed om een inkomen te verwerven en zelfs of hij de hele tijd in België vertoefde.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker sedert 2015 niet meer werd betrapt op criminele feiten. In de mate dat verzoeker de verwerende partij verwijt de vaststellingen in het proces verbaal van 2015 te betrekken bij de beoordeling van de thans bestreden beslissing, moet erop worden gewezen dat het niet kennelijk onredelijk is om, gelet op verzoekers eerdere veroordelingen, vragen te stellen bij het feit dat hij 4000 euro cash op zak had, terwijl hij geen legale arbeid kon verrichten ten gevolge van zijn verblijfsstatus. Dit klemmt des te meer nu verzoeker thans geen concrete argumenten bijbrengt die daar anders over doen denken. Verder gaat verzoeker ook volledig voorbij aan de vaststelling dat hij steeds gebruik heeft gemaakt van valse identiteiten tot hij op 25 maart 2019 een huwelijksaangifte ging doen en een paspoort met zijn ware identiteit voorlegde.

Het komt de Raad echter als een zwaarwichtig motief over, waar wordt geoordeeld over de vraag of een gedragswijziging is aangetoond, dat niet geweten is waar verzoeker vertoefde, wat hij deed om een inkomen te verwerven en zelfs niet of hij de hele tijd in België vertoefde, zodat het uitblijven van de vaststelling van criminele feiten sedert mei 2015 niet noodzakelijk wijst op een duidelijke gedragswijziging.

Verzoeker stelt daar tegenover dat de afwezigheid van veroordelingen uiteraard wél een bewijs vormen van het feit dat hij niet langer een actueel en ernstig gevaar betekent voor de openbare orde. De verwerende partij weet zeer goed dat verzoeker op het grondgebied verblijft nu hij sedert 2016 een relatie onderhoudt met zijn echtgenote, dat er een huwelijksaangifte is gebeurd op 25 maart 2017 (lees: 2019) wat zelfs wordt vermeld in de bestreden beslissing, en er een onderzoek werd gevoerd naar dit huwelijk in het kader waarvan verzoeker werd verhoord door de politie en er een positieve woonstcontrole en gebeurlijk een bijkomend huisbezoek heeft plaatsgevonden. De verwerende partij weet dit alles of behoort het te weten, aangezien zij in kennis wordt gesteld van een voorgenomen huwelijk en haar steeds wordt gevraagd om informatie te verstrekken over de huwelijkskandidaten en -weliswaar beperkt- wordt betrokken bij het onderzoek naar een schijnhuwelijk.

De Raad kan verzoeker op dit vlak volgen, temeer nu hij bij zijn aanvraag ook verschillende certificaten had gevoegd inzake Nederlandse taallessen in de periode 2020-2021, alsmede inschrijvingen bij interimkantoren en de VDAB die zijn aanwezigheid in België veronderstellen. In het licht van de door

verzoeker voorgelegde stukken en de hiervoor aangehaalde argumenten komt het voor dat de verwerende partij niet op afdoende wijze heeft gemotiveerd waarom het uitblijven van de vaststelling van criminele feiten sedert mei 2015 niet noodzakelijk wijst op een duidelijke gedragswijziging op grond van de onzekerheid over verzoekers daadwerkelijke verblijf in België. Minstens blijkt niet dat op zorgvuldige wijze rekening werd gehouden met de stukken die verzoeker had neergelegd bij zijn aanvraag en die zijn verblijf in België veronderstellen.

In de nota van de verwerende partij worden geen argumenten aangevoerd die afbreuk doen aan het hiervoor gestelde.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond. Aangezien het niet aan de Raad is om zich in de plaats van de verwerende partij te stellen om te beoordelen of deze laatste nog steeds zou hebben geconcludeerd tot de afwijzing van de aanvraag indien abstractie zou worden gemaakt van het hiervoor niet deugdelijk bevonden motief (cf. RvS 16 september 2013, nr. 224.645), leidt deze vaststelling tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 december 2021 houdende weigering tot opheffing / intrekking van het Ministerieel Besluit van 24 juli 2008, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

de H. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS